

Μαρία - Παναγιώτα Κακοκέφαλου

20/3/2012

«Ήμουν κι εγώ εκεί»

Ήταν μια τρομακτική νύχτα. Ακούγονταν παντού βομβαρδισμοί και όλες οι γυναίκες ήμασταν στη Αγία Σοφία, για να προσευχηθούμε για την Πόλη και την τύχη των ανδρών μας που ήταν έξω και πολεμούσαν για τη σωτηρία της. Και στις προηγούμενες επιθέσεις γινόταν αυτό, μόνο που σε αυτήν είχαμε όλοι μας καταλάβει πως θα ήταν η τελευταία για την Κωνσταντινούπολη.

Το πρωί εκείνης της μέρας ξύπνησα υπερβολικά ανήσυχη για την όμορφη Βασιλεύουσα και για την τύχη των ανδρών που πολεμούσαν. Ετοιμάστηκα βιαστικά και έτρεξα, όπως κάθε ημέρα, στην Αγία Σοφία.

Στη διαδρομή η κατάσταση ήταν τραγική. Παντού ακούγονταν κανονιοβολισμοί.

Μόλις έφτασα στην εκκλησία, άρχισα να νιώθω περισσότερη ασφάλεια και από τις εικόνες που είδα ολόγυρα πήρα περισσότερη δύναμη, για να μπορέσω να προσευχηθώ. Οι εχθροί βομβάρδιζαν τα τείχη και αυτοί που ήταν μέσα από τα τείχη προσπαθούσαν να τα ξαναφτιάξουν, ώστε να μην μπορέσουν να μπουν οι Οθωμανοί στην Κωνσταντινούπολη.

Δεν ξέρω πως ακριβώς έπεσε η Πόλη και ας είμαι μία από τους λίγους που κατάφεραν να σωθούν. Εκείνη τη μέρα κρύφτηκα μαζί με τα παιδιά μου και τις γειτόνισσες μέσα σε ένα υπόγειο, που δεν μπορούσε να βρει κανένας που ήταν η είσοδός του. Εμείς, όμως, καταφέραμε να μπούμε χωρίς να μας πάρει κανένας είδηση.

Αφού μπήκαμε μέσα, κάτσαμε και περιμέναμε να σταματήσουν οι λεηλασίες. Όλη αυτή την ώρα νιώθαμε απελπισία, γιατί δεν πιστεύαμε πως θα σωθούμε από τους Οθωμανούς.

Αφού κόπασε λίγο ο θόρυβος και τα ουρλιαχτά στο δρόμο, εβγήκαμε από το κρησφύγετο μας και τρέξαμε για ένα κρυφό πέρασμα που υπήρχε κάτω από τα γκρεμισμένα τείχη και που το ξέραμε από παιδιά. Ποτέ δε θα ξεχάσουμε όμως τους νεκρούς που αντικρίσαμε στο διάβα μας. Αυτά τα πράγματα δεν ξεχνιούνται!